

Стеван Вучковић

„Дом је завршен. Они који су на његовом подизању радили, истрошили су се више него што је можда и потреба. Управа предаје учитељству једну тековину са најлепшим намерама – да у Дому станују наша деца, да у њему станију каткад и сиротне учитељске породице, да у њему имадне учитељска књижница и читаоница, да у домској сали биоскопским предавањима деци и околном становништву, олакшамо себи и пољопривредним наставницима извођење наставе, и да уопште наш Дом буде жика у којој ће се помагати, духовно освежити наша учитељска покољења и народна омладина.“ – стоји у Извештају Учитељског удружења чији је председник био Стеван Вучковић.

Следеће 1931. године, 10. септембра, Дом је примио своје прве станаре, тридесеторо деце, ученика чачанске Гимназије. Осим учитељске деце, на смешијту су била и деца из других породица.

Објава

Учитељски Дом у Чачку довршен је и од 1. септембра 1931. примаће на пансионатско живљење у Дому учитељску а и по могућству и другу децу, која уче средње школе у Чачку.

У Дом никој дати чланови удружења свој рођену или позакољену децу, браћу и сестре. Ако у Дому буде места који ће се примити и лица остале чиновнице, сесветици и грађани, који служењу на територији удружења (стари Чачки округ и срез Љубовија).

У Дому погочије имају: стан са постельним халкњама, храну, прање веша и лекара (декове излаже родитељ одвојено).

Плањање је месечно и за сваки месец унапред а иносин за учитељску децу и то:

За децу из никаких разреда плаћа се 450 динара
и у високим разредима 500

Учитељска деца плањају по горијем са вишком од 50 динара месечно.

Учитеље, који нису чланови удружења, могу дати своју децу у Дом само тако, ако пра тога постапу чланови овог удружења и буду уредно плаћати свој месечни улог од 20 динара.

У Дом се примају мушки и женски деца, а станију мушкарци у прајемљу, а девојчице по спрату.

Болесна деца не примају се у Дом, а непослушна која се ћеби покоравала штетојешем рецу, исхуљчије се се Лома.

Удружење ће по постарати, да добије дозволу, да се деца која станују у Дому могу школовати у Чачанским средњим школама.

Позивају се чланови овог удружења, који желе своју децу у Дом уписати, да то учине најкаје до 15. августа т. г. иако би управа знала, колико може принади учитељске деце, јер је број постеља за ову голину ограничен - 30 кревета.

Надзор над деоницама власничких и власничких који су узик изреди учитеља.

Пријава исплати је адреса: Чачански Учитељ Удружењу за деонице Дома-Чачан.

Бр. 153
7. јул 1931. год.
Чачак

У ПРАВА.

90 ГОДИНА ДОМА

Од 1934. године до 1937. у Учитељском дому је радила Уједињена књижница и читаоница која је потом прерасла у Градску библиотеку „Владислав Петковић Дис“. За време Другог светског рата овде је су била смештена деца избеглица и ратна сирочад. Међу избеглицама налазили су се и оперски певач Мирослав Чангаловић, виолиниста Душан Трбојевић, новинар Реља Атанасијевић и други. Након завршетка рата ова зграда је мењала назену. Био је ту Дом омладине, па Савез аматера, онда Музичка школа, па Педагошко-просветни завод, па Дом културе...

90 ГОДИНА ДОМА

Коначно 1968. године Дом се враћа – ученицима који долазе са стране да наставе средње образовање у чачанским школама. Ту им је обезбеђен смештај и исхрана, као и васпитни рад, старање о здрављу, културно-забавне, спортске, рекреативне и друге активности.

Данас је Дом ученика средњих школа Чачак савремена васпитно-образовна установа са богатом традицијом, која је стекла велики углед међу ученицима, родитељима и колегама. Сви запослени у

Дому труде се да до-
принесу здравој рад-
ној атмосфери.

Данас је Дом ученика средњих школа Чачак савремена

васпитно-образовна установа са богатом традицијом, која је стекла велики углед међу ученицима, родитељима и колега-

ма. Сви запослени у Дому труде се да до-принесу здравој радној атмосфери.

Од 2018. године Дом ради на две локације. Зграда у Учитељској улици редовно се одржава, а нова зграда у улици Цара Душана наменски је зидана за смештај ученика, собе су светле и простране са засебним купатилом. Смештајни капацитет Дома на обе локације је 205 места. Дом поседује савремено опремљене учионице, просторије за дружење, за спортске и културно-забаве активности као и савремено опремљену кухињу и трпезарију за исхрану ученика.

Другог дана септембра 2018. године отворила су се врата нове зграде Дома ученика средњих школа у Чачку.

НАШИ МАТУРАНТИ: 2016–2020.

ДОМ – МЕСТО ДРУЖЕЊА, СРЕЋЕ И ЉУБАВИ

— Да ли вам је битно шта други мисле о вама?

Борисав Јовановић: Уколико су ти други људи моји пријатељи, другари, људи које знам, врло ми је битно, а ако се ради о људима које не знам, није ми битно шта мисле о мени.

Лена Лазић: Битно ми је колико су мисли других јаке.

Оливера Грбовић: Туђе мишљење може утицати на нас позитивно, али и негативно, зависи од ситуације у којој се нађемо, а може утицати и на нашу одлуку да променимо неке ствари у животу.

Милена Ђурковић: Као мала сам често бринула шта ће ко мислiti о мени. Временом

сам схватила да је то престало да ме оптерећује, то се вальда зове одрастање.

— Дисциplina u школи, кући и дому – где је најпотребнија и по чему се разликује?

Борисав Јовановић: Свуда је подједнако потребна, јер се васпитање и дисциплина од куће преноси на школу и дом.

Лена Лазић: Дисциплина је најважнија у човековој свести. Границе које постављамо у детињству су мерило контроле, тако да је темељ дисциплине кућно васпитање.

Оливера Грбовић: Дисциплина и примерно панашање су неопходни, независно од тога где се налазимо. У школи је дисциплина најпотребнија, у дому је слободнија ситуација, јер се

сви познајемо и дружимо, а код куће је најопуштеније, у кругу породице, наших најближих.

Милене Ђурковић: За нијансу је важнија у кући, јер када дисциплина постоји у кући, лако се навикнете и на домску и на школску.

— *Како себе видите у будућности?*

Борисав Јовановић: Видим себе са факултетском дипломом и оформљеном породицом.

Лена Лазић: Не видим на даљину.

Оливера Грбовић: Битно је чиме ћемо се бавити у животу, али свакако најважније је да постанемо добри и успешни људи. Већ дужи временски период се интересујем за медицину, јер волим и желим да помажем људима, али нови дан доноси нова дешавања па не могу са сигурношћу да кажем где ћу бити за неколико година.

Милене Ђурковић: Као здравственог радника који одговорно и са задовољством помаже другима када им је помоћ потребна.

— Кажу да је пријатељство највеће богатство. Да ли себе сматрате богатим човеком?

Лена Лазић: Сматрамо да смо богати, све док нам пријатељи не затраже новац на зајам.

Оливера Грбовић: Право пријатељство је веће богатство од материјалног, човек који има правог пријатеља је заправо богат. У тренуцима среће или туге важно је имати неког са ким можемо да их поделимо.

Милене Ђурковић: Још увек не, сматрам да са пријатељем треба да прођеш кроз тешке ситуације у животу, да би се видело да ли сте једно другом прави пријатељи, а за то је потребан дужи временски период.

— *Шта за шебе представља највећу вредност у животу?*

Борисав Јовановић: Највећу вредност представља породица и људи из мого окружења.

Лена Лазић: Свест о животу је највећа вредност у животу. Човек је можда више осуђен на живот него на смрт.

Милене Ђурковић: Сам живот је највећа вредност.

— *Да ли је дом у вами пробудио нека нова интересовања? Шта бисте поручили будућим генерацијама?*

Борисав Јовановић: Дом је најбоље место где се од дечака постаје човек.

Лена Лазић: Дом је пробудио у мени интересовање да се будим раније. Будућим генерацијама бих поручила да се чувају. За сваки случај.

Оливера Грбовић: У дому се рађају нова пријатељства и љубави која остају вечно. За мене дом представља другу кућу, дружимо се и никад није досадно, увек смо окружени друговима. Дом је место дружења, среће и љубави.

Милене Ђурковић: Да, дом ми је помогао да откријем неке таленте за које нисам знала да постоје. Будућим генерацијама бих поручила да себи поставе циљ и да теже ка њему. Искористите сваки минут овог времена на прави начин. Дом је велико животно искуство за сваког ћака, недостајаће ми.

НАШИ ПРВАЦИ:

ДОМ И ЈА

Када сам уписивала школу, моји родитељи су ми јасно ставили до знања да ћу конкурисати за дом и ту боравити током школовања. Недуго затим стигли су резултати конкурса: ја сам била на листи. Разне приче сам чула о животу у дому- лепе ствари су ми причали они који су некад били домаџи, а они који никад нису живели у дому причали су ми углавном ружне ствари.

У Дом смо дошли у недељу, дан пре поласка у школу. Моје прво разочарање било је кад сам чула да нисам у соби са другарицом из основне школе. Касније смо причали са васпитачима и она је прешла код мене у собу. Са цимеркама сам била задовољна. Искрено у почетку сам се плашила од мог васпитача, деловао је јако строго. То је трајало кратко, убрзо сам схватила да је он заправо добар човек, само од нас очекује да учимо и да се примерно понашамо. Први дани су били интересантни, све је било ново. Стицале су се нове обавезе и навика да смо одвојени од куће. Онда је дошао викенд, сви су једва чекали да оду кући и да виде породицу. Викенд је прошао јако брзо, а онда сам опет дошла у Дом. Тада су и почели моји проблеми. Породица ми је недостајала, па су се моји родитељи договорили са васпитачем да једном недељно идем кући. Све ми је то тешко падало, па сам се од муке разболевала. Недељу дана сам путовала од куће, да видим да ли ће ми то више одговарати, а онда сам схватила- одвојила сам се од куће са петнаест година, уплашена, око себе сам

саградила зид, нисам се дружила са много људи. Требало је све то да променим.

Сада у дому имам више другара него у школи, ту су и секције, домске журке, разне активности. Одморнија сам, не путујем сваког дана и имам више слободног времена. Навикла сам се на домаџи живот, не идем више кући током недеље, већ само за викенд, што је за мене велики успех. Искуство које сам досад стекла у дому створило је од мене јачу особу, осамосталила сам се, што не бих могла да кажем за моје друштво које није окусило домаџи живот.

Наталија Стојановић

МОЈИ ПРВИ ДАНИ У ДОМУ

Одвајање од породице и одлазак у непознато место већини деце представља проблем. И родитељи и ми, деца, плашимо се како ће све то изгледати и како ћемо се снаћи. Дан када сам дошла у Дом био је један од најтежих у мом животу. Било ми је веома тешко, иако то нисам желела да призnam. Суздржавала сам се да не заплачем, али нисам издржала- најтеже ми је било кад су моји родитељи, сестра и брат, кренули кући, а ја сам морала да останем ту. Мислила сам да се никад нећу навићи на нову средину, често сам размишљала о породици и то би ме навело на плакање, кад бих причала са њима, мој глас би подрхтавао и сузе би саме кренуле. Међутим већ прве недеље сам почела да се упознајем са другом децом и било ми је лакше. Временом сам се навикла и сазрела, схватила сам да ме је заправо то одвајање од породице променило и ојачало. У Дому сам упознала много нових пријатеља и сад радо проводим време са њима. Видела сам да су и остала деца у Дому прошла кроз тежак период навикавања, као и ја. Не као на почетку, али и сад ми је понекад тешко, само што сада знам да су уз мене пријатељи, а ту су и васпитачи да нам помогну и олакшају живот у дому. Колико год да нам је сада тешко, сигурна сам да ћемо се, кад одрастемо, сећати домаџи дана, као најлепшег периода у животу.

Јулија Васиљевић

СУСПРЕТ СА ДОМОМ

ДОМ ИМА ПОСЕБНО МЕСТО У СЕЋАЊУ ДОМАЦА

Од далеке 1931. године па до данас кроз ову установу прошли су многе генерације ђака у чијем сећању је Дом оставио неизбрисив траг. Да је заиста тако сведоче и записи садашњих и бивших домаца из часописа Домац који већ 26 година бележи домска дешавања и размишљања наших ученика.

ОЧИ У ОЧИ СА ДОМОМ

Први пут Дом и ја насамо, очи у очи. Жута зграда, мозђа случајно доспела у мој живот, или сам ја судбином доспела у њу. Нисам сама, око мене гомила људи збуњених пред новим искушењима. Има нас пуно, али се сваком чини да је сам, да је неком грешком доспео овде. Вероватно је увек тако на почетку. С муком сам изнела торбу уз степенице, ушла у собу, свеже окречену и домски живот је почeo...

Ово место је кошница у којој свако зна за свој кутак, своје обавезе и дужности. Дом је наше склониште, издвојени део града који припада само нама. Дошли смо са различитих страна, воде нас различити циљеви, али нас повезује осећање припадања овој жутој згради.

Јелена Јемуовић

(У Дом се уселила 1998. године, данас је професор српског језика и књижевности у Рацки).

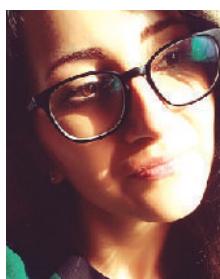

ДОМСКИ ПРАГ

Тог тренутка кад сам отворила врата Дома и прешла његов праг, за мене се отворио један нови свет. Тада свет, препун младих људи, у почетку ме је плашио, чинио да се осећам сувишном, непотребном, као неко ко се ту нашао случајно и зна да ту не припада. Плашили су ме узвици, весели разговори, смех старијих домаца, све што сам пожелала било је да поново чујем тишину моје собе. Помислила сам да нисам доволно јака за све то и пожела да то неком кажем, да се повериј, да тако победим свој страх, али нисам то учинила. Свима сам са осмехом на лицу говорила да ми је лепо и да ћу се брзо прилагодити новом темпу живота, иако у дубини душе нисам веровала у то.

Након две- три недеље то се показало као истинито. Сада на Дом гледам другим очима. Највише ми се допада то што никад нисам усамљена, јер су увек ту моји нови другови- домаџи. Међу њима се увек нађе неко да ме утеши, орасположи, насмеје. Увек је ту неко ко има разумевања, ко пролази или је већ прошао кроз исте проблеме као и ја.

Све домче повезује нека невидљива, али не-раскидива нит која чини да се разумемо, да помажемо једни другима, заједно се смејемо, заједно тугујемо, заједно упознајемо живот. Надам се да ће се то необавезно дружење претворити у право, искрено пријатељство које ће да траје и када напустимо Дом, да ћемо га заувек носити у срцу.

(*Марија Милићевић је дипломирала на Одсеку за српски језик и књижевност, у Дом се уселила 2007. године и у њему провела 4 године.*)

СЕЋАЊА БИВШИХ ДОМАЦА

ДОМ – ВЕЛИКА ПОРОДИЦА

Сећам се тог дана лета Господњег 2009-ог када сам први пут крочио преко прага Дома ученика. Учитељска 8. Како је та адреса осталла урезана у срце! У самом почетку било је тешко навићи се на нову средину и нове људе, али како су дани пролазили, стицао сам нове другаре, а особље и васпитачи постали су наши најближи, као родитељи. Једноставно дом је постао моја велика породица. Заиста, ко није био у дому не зна шта је срећно одрастање. Велику захвалност за то дuguјем васпитачима, а посебно васпитачици Олгици, у чијој групи сам био. У Дому сам научио много о поштовању и срећи. У четвртој години школовања био сам председник Ученичког парламента и то је било једно дивно искуство. Сећам се најлепших дана проведених на такмичењима дома, освајања награда и путовања, дружења на секцијама и чувене Невенкине кухиње. Рађале су се средњошколске љубави и симпатије... Тако је било све четири године школовања. Завршио сам Машинско – саобраћајну школу, а затим Православни богословски факултет у Београду. „Наранџаста кутија пуна успомена“, како је неко назвао Дом, заузима посебно место у мом сећању.

У ДОМ УЛАЗИМО КАО ДЕЦА, А ИЗ ЊЕГА ИЗЛАЗИМО КАО ЉУДИ

Дом је једна од најважнијих животних пре-кретница у сећањима Митра Ракића, који је овде живео од септембра 1997. до јуна 2001. године.

Дом и домци тих година, док сам ја „домовоао“, преживели су

и рат и мир, и демонстрације и промене власти, и разне конфузне догађаје, али чини се да су успели да остану непромењени, јер су живели по својим правилима. Ви данас засигурно јесте другачији од нас тадашњих, јер живите у другом и другачијем времену, али нам је нешто заједничко. Сви ми у дом улазимо као деца, а из њега излазимо као људи, и то не обични, већ људи научени, вредни и способни да се ухвате у коштац са животом. Данас када се сртнем са неким од другова и другарица из Дома, кроз причу сазнам да само ретки домци нису успели у животу, углавном сви постану срећни родитељи, добри спортисти, уметници на гласу или успешни пословни људи. И верујте да су до тога дошли и због тога што су касније у животу користили искуство из дома, где су, одрастајући са другима, поштовали иста правила.

Сада, као зрела особа, породичан и послован човак са разним изазовима пред собом, схватам да искуство живота у дому доноси још једну занимљиву димензију. Оно дете које је једном ушло у Дом, у ствари нас не напушта, све док у нама живи осећај вечите младости по-мешане са дозом озбиљности и одговорности.

СЕЋАЊА БИВШИХ ДОМАЦА

ДОМ – ИСКУСТВО КОЈЕ НЕ ТРЕБА ПРОПУСТИТИ

Сусрет бивших домаца. Место сусрета Дом ученика 25. март 2017.

Лепа Бежанић: У Дому ученика, Женском интернату – како се тада звао била сам смештена школске 1958-59. године. Наше вечерње дружење, заједнички изласци у град, настојање да од васпитача сакријемо нечији нестапшлук, да омогућимо некој девојци да изађе са младићем у време када то није дозвољено- то је нешто најлепше чега се сећам.

Марија Милосављевић: Е, то су били незаборавни дани! Много тога смо научили и постали бољи људи, дружили се, смејали, бодрили једни друге на домијадама, трудили се да надмудримо чувара Милинка и да невешто прикријемо мирис кафе у собама, да га васпитачица Олгица не осети и да дивним кувацима мазнемо по још који слаткиш. Млађим генерацијама и данас од срца саветујем да буду у дому!

Сања Белић: Дом је топлина, удобност, дружење и пријатељска атмосфера, сигурност, одговорност, уживање...Нема родите-

ља, сам си свој газда! Ту са стекла сам радне на вике, постала одговорна, организована, толерантна и увидела да уз одговарајући приступ могу функционисати са свим људима. То сам схватила и научила да се прилагођавам.

Светлана Радовић: Биле су то четири врло занимљиве и динамичне године, проткане сме хом и сузама. Одавде ћу ипак понети кофер лепих успомена.

Јована Биорац: Одлично искуство. Упозна јеш доста људи из различитих градова, склапаш пријатељства и схваташ колико је свет мали. Постоји могућност и да упознаш љубав свог жи вота.

Зорица Терзић: За четири године проведене у Дому, стекла сам много пријатеља. Навикла сам се на живот у овом окружењу, са много цимерки, навикла сам да учим у себи и да ми не смета бука на ходнику.

СЕЋАЊА БИВШИХ ДОМАЦА

Андијана Белић: Када бих поново уписивала средњу школу, опет бих изабрала Учиољску 8 из које носим безброј незаборавних успомена. Дом бих свима препоручила, ту стекнеш пријатеље, осамосталиш се, научиш да будеш одговоран.

Стефан Видаковић: Ако живот посматрамо као велики број прилика, боравак у дому је она коју дефинитивно не треба пропустити.

Весна Мирчетић: Моја дефиниција речи Дом: топло, ушушкано, пријатно место, где се осећам срећно, сигурно и вољено. Таква су и моја сећања. Тинејџерски период је нестабилан, обележен осећајем неприпадања, трагањем, збуњеношћу због изненадног смеха и суза, бунтом, непослушношћу. Неки од нас истински никада не превазиђу те „фазе“, само се примиримо и мало камуфлирамо. У таквом периоду, важно је бити окружен добрым људима и квалитетним узорима. Са пријатељима које сам ту стекла за четири године делила сам осећања несигурности. Тај момент је битан. Драги домци, имате четири године да упознате и себе и друге и да стекнеше пријатеље са којима ћете на крају моћи да делите све. Проблеми и несталашлуци, ћаскање до касно у ноћ, глуварење у сали, све је то обележило значајан део мог живота. Упијајте све што чујете и видите. То место где спавате, једете, учите, дружите се, живите могло се звати и зграда, солитер, кућа, али се упак зове Дом.

ДОМСКЕ ЉУБАВИ

ДОМ КАО СУДБИНА

У Дому се рађају пријатељства за цео живот, али и прве љубави, од којих одоли времену и свим другим искушењима и прерасте у везу за цео живот. Таква љубав спојила је Јелену и Слободана Стругаревића:

Соба у којој сам стапановала са још шећер џимерки није била њогодна за учење, па сам се тада први пут сусрела са читаоницом, у којој сам у точеку проводила највише времена – присећа се Јелена- Ту сам први пут примила Бобана. Свидело ми се то што је био фин дечко и што је и он доспао учио. Упознала нас је другарица и тако је почела наша љубав. Доспаја времена смо проводили заједно. Домска сала је била главна приступница за окупљање и дружење, слободно време смо углавном ту проводили... У дому је било доспаја сајборских и других активности. Бобан је играо кошарку, а ја стапони тенис. Или смо у друге градове да се такмичимо на домашњим које су ми остварале у лејом сећању. Када је Бобан отишао да се упутира и ја сам отишла из Дома, јер без њега то месец за мене више није било исто. Наша љубав се наставила и касније. Једно време смо се распали, али смо схватали да љубав и даље траје. Данас смо у браку и имамо двоје деце. Понекад се сећамо домских дана и увек изнова схватали да нам је то био један од лејших периода у животу.

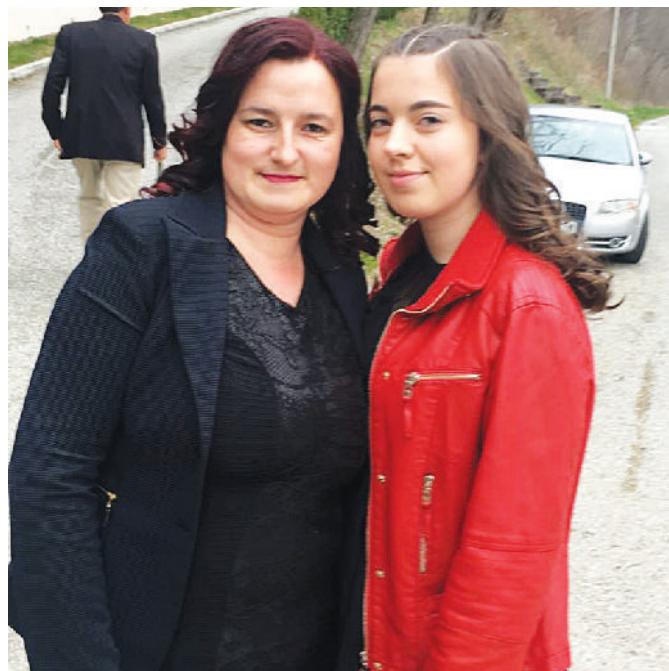

СЕЋАЊА БИВШИХ ДОМАЦА

ДВЕ ГЕНЕРАЦИЈЕ ДОМАЦА

Марија Вељовић, девојачки Гркајац, из Рашке, некада домац, сад је мајка Анђеле Вељовић, ученице првог разреда Медицинске школе, смештене у нашем Дому.

Те давне 1996-те године, кад сам се уписала у Медицинску школу у Чачку, отпочео је и мој живот у Дому. Био је то прелеп период одрастања и сазревања. Веома брзо сам се навикла на правила живота у Дому. Генерација је била веома добра и послушна, строго смо поштовали време учења и доласка у Дом. Слободно време смо проводили у сали, учешћем у раду домских секција и других активности. Највећу улогу у томе су имали наши васпитачи: Биса, Братислав, Олгица, Јасмина и васпитач Ерић. Они су нам својом подршком, саветима, критикама заменили родитеље, тако је створен велики круг поверења који нам је олакшао све потешкоће на које смо наилазили. Сама генерација је била веома сложна, помагали смо једни другима и делили тешке и срећне тренутке. Дуго ће се памтити журкे на којима су се рађале прве симпатије и љубави. Васпитачи су вешто чували све наше тајне, разговори са њима о разним животним темама су допринели да израстемо у добре и одговорне људе. За разлику од данашњих генерација,

Мајка и кћерка, Марија и Анђела Вељовић

генерација мобилних телефона и интернета, били смо много искренији, отворенији за комуникацију и тако су многа дружарства прерасла у пријатељство за цео живот. Коректан однос васпитач – ученик, као и фантастични међусобни однос нас ученика, створио је хармонију, велику породицу пуну пажње, љубави, разумевања, подршке и поверења. Можда нисам успела да пренесем сва осећања, јер ни сећања на тај период живота не могу да стану у пар реченица, али засигурно у име генерације 1996–2000. желим да изразим захвалност колективу Дома ученика. Желим вам успех у даљем раду и надам се да ће вам нове генерације пружити прилику да уђете у њихова срца и душу, као што смо то учинили и ми.

Марија Вељовић као домац – генерација 1996- 2000. са васпитачицом Бисерком Неговановић и тадашњим директором Дома, Зораном Радомировићем

ДОМСКЕ СЕКЦИЈЕ

СВЕ НАШЕ ДОМИНИЈАДЕ

Домијаде имају посебно место у сећањима домаца. Ту се склапају познанства са вршњацима из целе Србије која неретко пресрасту и у пријатељства. Домијаде су прилика да се радујемо победама и да научимо да прихватамо поразе, да осетимо да смо део једног тима и да поштујемо туђи труд.

– УСПЕСИ НАШИХ ДОМАЦА НА РЕПУБЛИЧКИМ СУСРЕТИМА ДОМОВА УЧЕНИКА СРЕДЊИХ ШКОЛА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ.

1995. Републичка домијада у ВРЊАЧКОЈ БАЊИ

I Место КОШАРКА, женска екипа.

1996. Републичка домијада у СОМБОРУ И АПАТИНУ

II Место – ОДБОЛКА, мушка екипа.

1997. Републичка домијада у СВИЛАЈНЦУ

I Место – ФУДБАЛ, мушка екипа,

II Место – ЛИКОВНИ РАД, Јелена Томић

III Место – КОШАРКА, женска екипа,

III Место – ОДБОЛКА, мушка екипа,

III Место – СТОНИ ТЕНИС, појединачно

– Драгица Ковачевић

1998. Републичка домијада у БЕОГРАДУ

I Место – КОШАРКА, мушка екипа,

II Место – ШАХ, женска екипа,

II Место – СТОНИ ТЕНИС, појединачно

– Јованка Карамарковић,

III Место – ОДБОЛКА, женска екипа.

1999. Републичка домијада није одржана.

2000. Републичка домијада у ЗАЈЕЧАРУ

I Место – КОШАРКА, мушка екипа,

II Место – КОШАРКА, женска екипа,

III Место – СТОНИ ТЕНИС, женска екипа.

2001. Републичка домијада није одржана

2002. Републичка домијада у СОМБОРУ И АПАТИНУ

II Место – ШАХ, женска екипа,

II Место – СТОНИ ТЕНИС, женска екипа.

2003. Републичка домијада у КРАГУЈЕВЦУ

II Место – ПОЕТСКИ ПРИКАЗ, рецитација „ВАТРА, В. Милошевић“ – Љубица Боричић,

II Место – КОШАРКА, мушка екипа,

III Место – СТРЕЉАШТВО, мушка екипа,

III Место – МОДЕРАН ПЛЕС.

2004. Републичка домијада у УЖИЦУ

НАЈБОЉА МУШКА УЛОГА (Драмски приказ) –

Марко Радосављевић

III Место – ДРАМСКИ ПРИКАЗ („Свадба“, М. Зошченко, режија М. Јевденијевић-Гиги). Улоге: Марко Радосављевић, Андреа Поповић, Јелена Обренић, Андрија Митрић, Бошко Брковић, Јадранка Терзић, Слободан Драгиневић)

III Место – ПОПУЛАРНА МУЗИКА, „Моје бубе“, Сунцокрет. Наступали су: Марина Принчевац, Мирела Марушић, Мијајана Пешић и Јелена Обренић, вокали, Андрија Митрић, клавијатуре, Никола Пековић, хармоника, стручни сарадник – Драгана Вуковић)

2005. Републичка домијада у НИШУ

Без резултата.

2006. Републичка домијада у ВРЊАЧКОЈ БАЊИ

II Место – СТРЕЉАШТВО, појединачно – Марко Лишанић

III Место – СТРЕЉАШТВО, мушка екипа (Марко Лишанић, Младен Јаковљевић, Александар Миловановић)

III Место – МАЛИ ФУДБАЛ – женска екипа

2007. Републичка домијада у ЛЕСКОВЦУ

II Место – МАЛИ ФУДБАЛ – женска екипа

2008. Републичка домијада у СВИЛАЈНЦУ

I Место – МАЛИ ФУДБАЛ – женска екипа

I Место – КЛАСИЧНА МУЗИКА – Дино Сульковић, хармоника

2009. Републичка домијада у БЕОГРАДУ

II Место – ДРАМСКИ ПРИКАЗ – „Добродошли у Србију“ (по тексту Д. Јовановића, режија Б. Негованић, васпитак) Улоге: Марко Урошевић, Ема Петровић, Маријана Вићентијевић, Ивана Обреновић, Марија Дабовић и Милица Перишић.

III Место – ПОПУЛАРНА МУЗИКА – „Светло које тражим“ (И. Јордан) Наступали су: Сава Томашевић, главни вокал, Николина Ђирковић и Милица Перишић, пратећи вокали, Немања Потпарић, клавир).

Стручни сарадник Александар Јеринић.

2010. Републичка домијада у СУБОТИЦИ

III Место – МОДЕРАН ПЛЕС (хип- хоп денс) Играли су: Дарко Мартиновић, Николић Невена, Радовић Мартија, Гордана Тијанић, Милица Перишић и Милица Лазовић.

ДОМСКЕ СЕКЦИЈЕ

2011. – РЕПУБЛИЧКА ДОМИЈАДА У УЖИЦУ

ФОЛКЛОР – III место

КОШАРКА- женска екипа – I место
на Регионалној домијади

2012. – РЕПУБЛИЧКА ДОМИЈАДА
У НИШУ

ЕТНО МУЗИКА (Јована Биорац) –
I место

2013. - РЕПУБЛИЧКА ДОМИЈАДА
У ЈАГОДИНИ

МОДЕРНИ ПЛЕС – III место

2014. – РЕПУБЛИЧКА ДОМИЈАДА У БЕ-
ОГРАДУ

ШАХ – ДЕВОЈКЕ – II место

2015. – РЕПУБЛИЧКА ДОМИЈАДА У
СОМБОРУ

ИЗДАВАЧКА ДЕЛАТНОСТ– часопис
„ДОМАЦ“ – представник Региона Западна
Србија.

2016. – РЕПУБЛИЧКА ДОМИЈАДА –
ЗЛАТИБОР

ШАХ–ДЕВОЈКЕ– треће место

Драмска секција– прво место на Регионал-
ној домијади

Музичка секција– популарна музика– прво
место на Регионалној домијади

2017. – РЕПУБЛИЧКА ДОМИЈАДА –
ЗЛАТИБОР

КОШАРКА– женска екипа– II место

КОШАРКА– мушка екипа– III место

ШАХ– Појединачно такмичење– прво ме-
сто – Анђела Тошић

РЕПУБЛИЧКА ДОМИЈАДА У НОВОМ
САДУ

ПОПУЛАРНА МУЗИКА – III место

Песму Let it be (J. Lennon/ P. Mckartney) извеље-
су Катарина Ђокић (вокал), Јана Тотовић (кла-
вир, пратећи вокал), Тијана Бојовић (флаута) и
Марија Михаиловић (звечке, пратећи вокал)

ИЗДАВАЧКА ДЕЛАТНОСТ– часопис
„ДОМАЦ“ – представник Региона Западна
Србија.

2018. РЕПУБЛИЧКО ТАКМИЧЕЊЕ ДО-
МОВА У КРАЉЕВУ

ПРВО МЕСТО – ПОПУЛАРНА МУЗИКА

Песму „Ми нисмо сами“ (J. Стублић)
извеље су: Јана Тотовић (клавир, вокал),

Катарина Ђокић (главни вокал) и Катарина
Челић (саксофон)

2019. РЕПУБЛИЧКО ТАКМИЧЕЊЕ ДО-
МОВА У ВРАЊУ

ШАХ– Појединачно такмичење– друго– ме-
сто – Анђела Тошић

КОШАРКА – женска екипа– III место

КОШАРКА – мушка екипа– III место

„ДОМАЦ“ – ЧУВАР ДОМСКИХ УСПОМЕНА

У оквиру слободних активности у нашем Дому постоји и литерарно – новинарска секција која сваке године окупља децу талентовану за писану реч. Часопис Домац излази једном годишње, а први штампани број изашао је 1997. године. Сада је то већ часопис са традицијом, најпоузданiji чувар домских успомена. Године пролазе, нове генерације долазе, а најважнија дешавања остају забележена у нашем часопису. Кад је потребно да се нечег присетимо, неких заборављених имена и датума, углавном сви посагнемо за Домцем.

ПИСМА „ДОМЦУ“

Драги мој часопису "Домац", обраћам ти се сада већ као студент из наше престонице. Поново је дошло до велике промене у мом животу, али овај пут за мене готово неосетно. Имам осећај да сам већ била припремљена за то. И даље сам веома друштвена и ангажована. Почела сам да учим још два нова језика, персијски и арапски. Моја прича на арапском на Конкурсу Арапског културног центра у Београду проглашена је за најбољу, а на томе сам највише теби захвална. Овде, у Београду, све је далеко чак и када живиш готово у центру града. Ипак, не жалим се, јер овде имам много више могућности да остварим високе циљеве које сам себи поставила. Знам да ћу у томе успети, јер моја упорност је још виша. Ја идем да учим, а теби, Домче, желим да и ове године будеш најбољи као и до сада.

Рада Новитовић

Игор Топаловић, студент журналистике на Факултету политичких наука у Београду:

Пишем теби цењени "Домцу", јер си ти највише крив што студирати новинарство на Факултету политичких наука, па ћу зато са посебном пажњом срочити неколико реченица.

Ево после успешно завршеног првог семестра и проведених пет месеци у Београду, мислим да могу да резимирам свој досадашњи студенски живот. Искуство које сам стекао у нашем Дому у Чачку ме је припремило за овакав начин живота. Бити одвојен од куће за мене је сасвим нормална ствар, стога и не идем често у Гучу. Делити собу са цимерима је рутина на коју сам већ навикао. Чувена храна у мензи није ни приближно укусна као у нашем Дому. Куварице нису толико дружелубиве и блиске са нама као Неца и Жана, али донекле и могу да их разумем, јер им дневно прође и више од хиљаду студената.

Имам ту срећу да ми до факултета треба око петнаест минута пешке, стога не губим време у превозу, што је за живот у Београду изузетно важно. Многи професори који ми предају су веома често на "малим екранима", па сам за већину њих и раније чуо. Упознао сам доста нових људи, многи имају веома слична интересовања као и ја, тако да се увек отварају нове теме за разговор.

МОЈ АПЕЛ:

ЧУВАЈМО ЖИВОТНО ОКРУЖЕЊЕ

Постоји безброј начина на који свако од нас као појединач може да допринесе очувању животне средине и тако уради много у борби против климатских промена чије се последице сваким новим даном све више примећују. Али и поред свих тих силних могућности да сви ми заједно помогнемо у борби за очување планете, веома мали број људи заиста води рачуна о томе како се опходи према свом животном окружењу. Иако нам планета даје јасне знакове којима нас упозорава да морамо да предузмемо озбиљне промене у свом начину живота и свом начину опходења према њој, ми као да смо и даље слепи за све ужасне природне и еколошке катастрофе које су изазване ничим другим до нашом неодговорношћу. Шта је то што спречава људе да буду барем мало одговорнији за своје животно окружење? Шта их то спречава да смеће одлажу на места предвиђена за то, а не да га бацају онде где им је то најлакше? Зашто се и поред свих упозорења научника на катастрофалне последице климатских промена које се предвиђају ништа не предузима по том питању? Шта је то што треба да се деси да би се подигла еколошка свест целокупног човечанства на неки виши ниво и да нас наведе да добро размислим о својим поступцима према нашем окружењу? Сведоци смо све учествалијих природних катастрофа које погађају Земљу, а једне од последњих које су и те како уздрмале светску јасвност су свакако пожари у Сибири и Аустралији. Ове катастрофе су први показатељ тога колико је ситуација са климатским променама у ствари аларантна, а што је најгоре- последице ових пожара биће видљиве тек у будућности због огром-

не штете коју су нанели целокупном живом свету. У овим пожарима нису испаштали само људи, огроман број животиња које нису могле да умакну ватrenoј стихији је страдао. Фотографије угљенисаних и тешко повређених животиња обишли су свет, али многи као да затварају очи пред овим призорима и то не због ових потресних и ужасних фотографија, већ због тога што не желе истини да погледају у очи. А најгоре је то што овакви случајеви у којима испаштавају и људи и животиње нису усамљени, овакве појаве су све чешће и чешће. Сваке године пожари су све обимнији и опаснији, урагани су све јачи и разорнији, а са једног на други крај света харају суше и поплаве које односе много како људских тако и животињских жртава. Све ово су јасни знакови да природа не може сама да се избори са свим недаћама које смо јој ми људи, свесна бића, задали и зато јој је више него очигледно потребна наша помоћ. Оно што ми можемо у оваквој ситуацији да урадимо и оно што се од нас свакако очекује је то да променимо своје животне навике. Главни проблем у вези са променом еколошке свести код људи представљају усталјена мишљења да

Наставак на 18. страни

Наставак са 17. стране

МОЈ АПЕЛ

наши неодговорни поступци не утичу на све оне катастрофе које се дешавају на другим крајевима света. Такво мишљење је апсолутно погрешно. Да би дошло до неких промена набоље, ми морамо деловати као појединци локално, а у исто време размишљати глобално. Зашто на пример не бисмо почели од реци-

клирања смећа које се у нашој лепој земљи може видети разбацано на сваком кораку, уместо да је сортирано у одговарајућим контејнерима за рециклажу?

У Србији се последњих месеци јавио огроман проблем са загађењем ваздуха, а истовремено у медијима се води жестока полемика око изградње великог броја мини хидроелектрана које доказано штете како људима тако и природи. Али и поред јасних назнака колико је ситуација са овим проблемима озбиљна, целокупна државна власт, али и већина друштвене заједнице, игнорише ове проблеме као да они не живе у овој држави. Они као да ни не схватају колико ови проблеми могу да нам наштеће, пре свега у здравственом смислу, јер степен загађења све више расте, а не предузимају се никакве адекватне мере које би заштитиле здравље грађана и наше животно окружење. Зато сви ми који размишљамо другачије и у правом смеру, морамо да радимо на томе да и другима ставимо до знања колико је тренутна ситуација аларманта и тако подстакнемо и друге да се укључе у борбу за наше животно окружење, јер време нам полако истиче и морају се предузети озбиљни кораци док још није касно.

Људи у Србији али и широм света морају да схвате да еколошка одговорност није само одговорност према природи, већ и одговорност према нашим породицама, пријатељима, према нама самима, да је све, почевши од наших дворишта па до целокупне планете- наш заједнички дом и да је крајње време да се и ми барем мало одужимо Земљи за све оно што нам је дала и да је заштитимо од нас самих.

**Милош Ђировић,
VI разред**

ЗАЈЕДНО ПРОТИВ ДРОГЕ!

Лаки опијати и дроге најчешће почињу да се узимају на журкама ради забаве и изнадижење тинејџера. Након дужег конзумирања „лаких“ дрога често се прелази на „тешке“ које се све чешће узимају. Када се доспе у ову фазу наркоманије, особа почиње свакодневно да користи наркотике. На овај начин се ствара физичка и психичка зависност. Особа у овом стадијуму већ почиње да се мења и зато је веома важно да знамо последице овако опасне забаве. Данас најчешће младе особе долазе у искушење да пробају наркотике, због тога што су они данас лако доступни свима, а такође и због утицаја филмова, серија и музике који се баве темом дроге и на неки начин је фаворизују, па новодљиви и неискусни тинејџери долазе у искушење да је конзумирају. Заправо, наркоманија је постала глобални проблем. Велики утицај на спречавање конзумирања наркотика имају медији, али и професори, васпитачи и родитељи који ће, разговором и информисањем деце о опасностима које прате конзумирање наркотика и проблемима кроз које пролазе наркомани, утицати на њихову свест. Нико из наше околине не може да управља нама, битно је да сами бирамо пут који ће нас довести до исправних животних циљева. Зато- паметно бирајте!

Милена Ђурковић